

et af de vigtigste Udtryk for Statshøiheden, nemlig Militærstyrken, kan bestemmes og faktisk er bleven bestemt ikke af Statens Højhedsansvars Krav, men af, hvormange Penge der tilfældig er i Kolonialkassen. Det er derfor efter min Formening med Føje og med fuld Berettigelse, at den høitagtede Finansminister først og fremmest har rettet sin Opmærksomhed paa dette Punkt og ved Fremlæggelsen af det her til Behandling værende Lovforslag har søgt at faae rettet den efter min Formening uheldigste Bestemmelse i Kolonialloven af 1865 og tillige at fremtalc den væsentligste og først nødvendige Betingelse for, at Folk, hvis Liv og Gendom overhovedet har noget Værd for dem selv, kunne ønske at blive paa Den eller søge hen dertil. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Omfalten af de to andre Betingelser, jeg omtalte før. Jeg frygter nemlig for at komme i Kollision med den høitagtede fungerende Formand, hvis jeg kom for dybt ind derpaa. Men det kunde dog maaste være mig tilladt at sige et Par Ord derom. Det vil jo ikke være det høie Thing ubekendt, at Meningen i saa Henseende om Statshjælp ere ganske overordentlig delte. Min Mening om det Spørgsmaal er den, at, skal der ydes nogen Statshjælp udover, hvad det her foreliggende Lovforslag kræver, saa mener jeg, at den kun kan ydes med Hensyn til Opfyldelsen af den tredie af mig nævnte Betingelse, nemlig den, som sigter til en Forædling af Produktet, der indvindes paa Den; selvfølgelig maatte Hjælpen da ske gennem Fællessukkerfogerier. Grunden dertil er den, at de enkelte Plantere derovre ere ude af Stand til med den Kapital, som man kan tænke sig vil komme til at staa til deres Naadighed, selv at bringe noget Saadant i Bæret; og desværre, den private Spekulation, som var nærmest til at træde til her, kan kun anses for at være svekket og tilhøjtelig til at holde sig tilbage ved Betragtningen af de uheldige Forhold, under hvilke det alt anlagte Fællessukkerfogeri er opstaaet og har virket. Grundene dertil skal jeg ikke udtale mig om. Det vil ikke være de Herrer ubekendt, at man fra flere Sider har ment, at Opmærksomheden fortrinsvis bør rettes paa det andet Punkt, nemlig paa en Fremtaldelse af en bedre Kultur af Jorden, altsaa mere paa den agonomiske Side af Sagen. Det er muligt, at det er rigtigt. Jeg vil ikke bestride det; men jeg har idetmindste indtil Dato ikke set fremsat nogen rimelig Form, under hvilken dette kan ske, og jeg tror, at det skal blive overordentlig vanskeligt at finde den. Dette maa man derfor efter min Anskuelse ganske sikkert overlade til det private Sniativ. Derjom man nu skulde sige: Ja, men det vil dog være for uvølgelig for Staten at træde til med Hensyn til den tredie Betingelse, Forædlingen af Produktet, da svarer jeg dertil, at jeg ikke tror, at det Boveslykke er

saa overordentlig stort; thi selv om man f. Ex. kunde tænke sig, at Staten traadte til med en Rentegaranti, og selv om man ogsaa derved i de første Aar skulde foranledige nogle Udgifter for Statskassen, saa mener jeg, at disse Udgifter rigelig vilde opveies ved den Omstændighed, at ad den Veie til Selvhjælp bliver forsøget; thi det er jo klart, at Forædlingen af Produktet for det Første vil medføre en større Tiltrækning til Den, og dernæst vil den medføre, at Prisen paa Produktet bliver højere, og gennem den højere Pris vil der aabenbart komme højere Lagter, hvorefter Tolden retter sig. Kolonialkassens Indtægter vilde da stige gennem den vigtigste Branche, nemlig Udsøfjelskolden paa Sukker. Den Frygt, som muligvis maatte være hos Enkelte for, at det, ved at man slog en saadan Udgift som den her foreliggende eller andre fast, skulde, naar Kolonien paany kom i Blomstring, føre til, at man havde bundet sig og ikke let kunde komme fra den igjen, har, haaber jeg, den høitagtede Finansminister allerede tilstrækkelig dæmpet, idet han jo saa rigtig freimhævede, at der jo i det, der bevarer af Kolonialloven, ikke er det Allerringeste til Hinder for, at man kan lække denne Udgift derved, at Lovgivningsmagten bestemmer et Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder og saaledes tager med den ene Haand, hvad den giver med den anden. Der er ikke Noget i Veien for, at Staten, naar den har givet et bestemt Tilskud af f. Ex. 300,000 Kr. med den ene Haand, meget godt kan tage 3 Millioner Kr. med den anden Haand, naar de blot ere der. Forinden jeg gaar over til noget nærmere at omtale de enkelte Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, ønskede jeg blot at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den Udtalelse i det ærede Landssthingsudvalgs Betænkning, hvor det ærede Landssthingsudvalg synes at rette en Behreidelse mod den høitagtede Minister og til den i sin Tid nedsatte Kommission for, at den har baseret Understøttelsen paa den Tilfældighed, at den beregnede Underbalance paa St. Croix kan sættes lig med de tidligere Hærudgifter, hvilket det finder overordentlig uheldigt. Jeg tilstaa at jeg har hørt nogen Vanfærlighed ved at se de særdeles Uheldige deri. Gaa vi ud fra, at man bør røre saa lidt ved Kolonialloven som muligt, og det er jo det, den høitæredte Finansminister er gaaet ud fra, og man saa finder et Punkt, hvor der er Nødvendighed for at forandre denne Lov af andre Grunde, og det endelig viser sig, at den Udgift, der derved paadrages Moderlandet og tages bort fra Kolonien, bringer Balance tilveie, ser jeg ikke, hvad der skulde være veien for at basere sin Beregning derpaa og udtale, at det ikke er nødvendigt at foretage andre Forandringer i Kolonialloven af den Grund. Det medfører paa ingen Maade, at man ikke ad andre Veie kan bringe Kolonialkassen